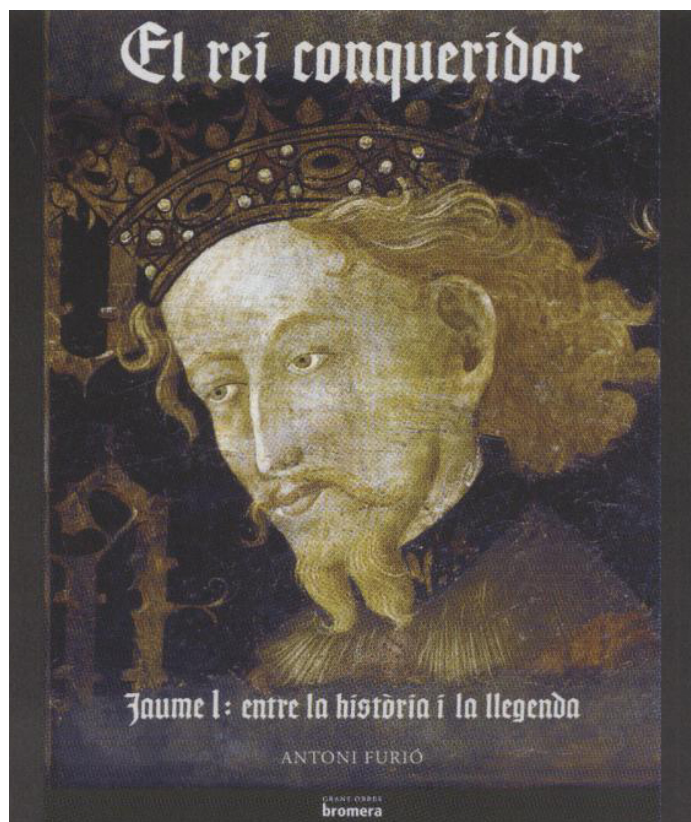

Butlletí Oficial del Centre d'Adults Sant Carles

BOCA

S a n t C a r l e s

800 ANYS DEL NAIXEMENT DE JAUME I

13 DE MARÇ DE 2008, a les 19.00 h

AULA O1D

CONFERÈNCIA

SENSUALS, A L'HAVANA

A càrrec de l'escriptor

MANEL JOAN I ARINYÓ

Manuel Joan i Arinyó va nèixer a Cullera, comarca de la Ribera Baixa, l'any 1956. Ha publicat més de trenta llibres (*poesia, novel·les per a adults i de narrativa infantil*). Ha obtingut premis literaris a Tavernes de la Valldigna, Benidorm, Benissa, Alzira, Sabadell, Barcelona, Girona, Tarragona, etc. Ha col·laborat en revistes (*Lletres de canvi, Saó, El temps, L'espill*) i periòdics (*Diario de Valencia, Avui, La Vanguardia, Diari de Barcelona*). Ha estat professor a la Universitat Catalana d'Estiu de Prada. Ens trobem doncs, amb un autor de molt reconegut prestigi i amb una amplíssima producció literària i capaç de mostrar una gran qualitat en registres molt diversos.

EDITORIAL

Vicent Terol

Director de CFPA Sant Carles

En aquest 5é número de la revista del CFPA Sant Carles hem volgut fer un recordatori de l'acte inaugural del curs i publicar la conferència de Fernando Liso pel seu valor cultural i pedagògic. Volem destacar la consolidació de l'acte perquè contribueix a dignificar l'Escola d'Adults d'Ontinyent, i no se'ns escapa que la participació de la màxima autoritat civil de la ciutat d'Ontinyent – l'alcalde, senyora Lina Insa- així com la presència de destacats regidors de les diferents opcions polítiques hi ha contribuït de manera molt positiva.

Agraïm –emotivament- la col·laboració altruista de la coral Nou Orfeó d'Ontinyent en aquest acte i com no, la de tota la comunitat educativa del CFPA Sant Carles.

A més, volem contribuir, en aquest número, a eixamplar la celebració del 800 aniversari del naixement de Jaume I, qui va ser el fundador del Regne de València i per tant del poble valencià. Perquè indiscutiblement va marcar un abans i un després. Perquè en un món globalitzat, la identitat és l'únic valor afegit que ens fa competitiu i digne, com a individus i com a col·lectivitat. Participarem, per tant, de l'activitat que des de la Secretaria Autonòmica d'Educació de la Generalitat Valenciana s'ha preparat al MAOVA.

I per finalitzar, anunciem els actes ludicoculturals que hem organitzat per acabar el trimestre: per commemorar el 8 de març -Dia Internacional de la Dona Treballadora- inaugurarem una exposició fotogràfica cedida per l'Escola Politècnica Superior de Gandia i farem una lectura dramatitzada de diversos textos de l'escriptora Isabel-Clara Simó, que porten per títol *Dones*. Tot això serà el proper 11 de març, i per tancar el trimestre, el 13 de març, tindrem el plaer de gaudir d'una conferència a càrrec de l'escriptor Manel Joan i Arinyó, tan atractiva i suggeridora com els llibres que ha publicat al llarg de la seua dilatada carrera: *Sensuals*, a l'Havana.

Tot un luxe a l'abast de tothom. Que siga profitós!

ACTE D'INAUGURACIÓ DEL CURS ACADÈMIC 2007—2008

Elena Beneyto, Presidenta de l'Associació d'Alumnes; Vicent Terol, Director del centre; Lina Insa, Alcaldessa de la ciutat; Fernando Lliso, Conferenciant convidat i Manolo Requena, Professor del centre i presentador de l'acte.

Nou Orfeó d'Ontinyent, en un moment de la seua actuació.

Moment del lliurament de la placa commemorativa al Director del Nou Orfeó d'Ontinyent Alfredo Salido, per part del Director del centre Vicent Terol

Públic assistent en el moment del vi d'honor que tancà l'acte d'inauguració del curs 2007/2008

Conferència Inauguració del curs 2007/2008

Fernando Lliso Bartual

Cap del servei de Coordinació Tècnica de la Biblioteca Valenciana

Fa unes quantes setmanes un bon amic i professor en esta escola em va demanar que pronunciara unes paraules en l'obertura de curs, que seria tal dia com hui. Sense quasi dubtes li vaig contestar que sí; tractant-se de qüestions relacionades amb el món acadèmic, amb la docència, tinc el mal costum de contestar afirmativament sense parar-me a pensar si ho puc fer dignament. I així, als pocs dies, em trobava immers en el procés mental que hauria d'haver estat el primer en l'ordre natural de les coses, és a dir: Puc parlar d'alguna cosa interessant per a alumnes i professors? Estic interessat per l'educació permanent i per l'ensenyament dels adults? Em ve de gust parlar-vos d'eixos temes, si és que els trobe?

El fet que hui estiga ací, parlant-vos, vol dir que vaig contestar afirmativament a la segona i tercera pregunta; a la primera haureu de contestar vosaltres quan haja acabat la meua intervenció.

Per anar avançant-vos part del que vull contar hui, vos diré que vinc escoltant ja fa uns quants anys que una característica del món present, de les acaballes del segle XX i del començament del segle XXI, és la de la necessitat d'una formació permanent en quasi totes les professions i oficis. La present societat de la informació ens obligaria a una constant actualització de coneixements per a ser eficients i eficaços en les nostres tasques. I açò es comenta contraposant-lo a una societat anterior molt més estable, en la qual no seria necessari més que formar-se al principi, per a "viure de les rendes" la resta de la vida.

Altra qüestió convertida en tòpic, i que volia plantejar-me i plantejar-vos, és aquella que fa arrancar de la dècada dels seixanta del segle XX l'aparició, en els reponsables a nivell internacional dels temes educatius, d'una especial atenció i dedicació a la formació i educació permanent i d'adults.

Jo, que no sóc pedagog ni especialista en educació, he arribat a la conclusió que ambdós afirmacions, la de la necessitat únicament en el món actual d'una constant actualització i la de la joventut de l'interés per l'educació permanent, no se sostenen, i vos convida que seguiu el meu raonament al llarg del present acte acadèmic. Comprenc que per als especialistes en ciències de l'educació ni el tema ni els arguments els seran nous, a ells em conforme amb no avorrir-los ni enutjar-los.

Em ve al pensament el cas de Helene Hanff, escriptora novaïorquesa, autora d'obres de teatre, de guions de cine i televisió, publicista. Des de fa un grapat d'anys és coneguda a tot el món per un recull de cartes que es va creuar amb el dependent d'una llibreria de vell al Londres de després de la Segona Guerra Mundial. L'obra, titulada *84, Charing Cross Road*, és a dir, amb el nom i el número del carrer on es trobava situada la llibreria, ha sigut adaptada al cinema, amb el títol de *La carta final*, i al nostre país la directora Isabel Coixet ha fet una versió teatral de molt d'èxit. Al que anàvem; la protagonista i autora, Helene, ja una dona madura, va conformant amb les seues comandes al llibreter tot un recorregut formatiu. Ens adonem que no es conforma amb el que sap i coneix, busca omplir llacunes, confrontar distintes traduccions d'un mateix llibre, aprendre i perfeccionar idiomes. I el llibreter actua com un guia, un *cicerone* que la condueix pel món de les edicions més fiables, li obri noves possibilitats no conegudes per la novaïorquesa. En el fons què trobem? A dos ànimes polint-se mútuament, en un procés d'aprenentatge que els porta a obrir les seues vides a l'altre, i confiar la pròpia vida a qui ens permet convertir-nos en el que som. En este cas, un llibreter, en molts casos, un mestre, un professor: qui ens acompanya en una cerca des del nostre jo en potència, que encara no és, al nostre jo que ja ha explotat les

seues habilitats i destreses, que ja ha esdevingut. Vos convida que llegiu el breu, a penes cent pàgines, llibre de Helene Hanff, és un exemple de tossuderia al servei de millorar els coneixements i lectures, i una lliçó d'humanitat: per la generositat del llibreter en compartir coneixements sense ser mai pedant ni posar-se per damunt de la persona a qui es dirigeix, i per la desbordant bonhomia de l'escriptora, qui veu en el seu corresponsal epistolar a una persona, amb les seues necessitats: és capaç de transcendir distància per situar-se en la pell de qui pateix fam i altres penúries de postguerra. En este sentit és destacable com, sense donar-li la menor importància, i al mateix ritme en què ella rep els llibres que els encomana, els empleats de la llibreria veuen com els arriben paquets de queviures amb aliments de primera necessitat i objectes impensables de ser trobats a la postguerra londinenca. Per a Helene és natural actuar així, la seua vitalitat, la seua il·lusió per descobrir nous autors, nous textos, la seua receptivitat, no es trobaria completa sense una correspondència per la seua part, sense fer la vida més fàcil als qui es troben al seu camí, que no considera transeünts, sinó companys de ruta.

Clar que potser penseu que tot i no ser exactament literatura de ficció, en qualsevol cas el que vos he contat és literatura, i això provoca que ho veieu llunyà. Caldria trobar un cas més proper. I en tinc un per a vosaltres, extrem però molt proper. Pedro Nácher va ser destinat com a jutge, un jove jutge, a l'Ontinyent de finals de la dècada dels cinquanta. Si traslladeu la ment a eixos anys podeu endevinar quina societat es va trobar al nostre poble, més bé ocupada en sobreviure que en altres qüestions no alimentàries. Pedro, d'una finor espiritual poc comú, i amb un cap culturalment molt ben equipat, va col·laborar en qualsevol activitat dinamitzadora que haguera de veure amb cine, pensament, llibres i lectura, a posar el rellotge cultural de la ciutat a hora del que es podia fer en eixos anys en les grans ciutats de tot Espanya, cosa que no era poc. Però per què parle hui de Pedro Nácher? Pedro duia en paral·lel a la seua professió dos aficions que absorbién literalment el seu temps lliure: l'egiptologia i el cinema. De totes dos va ser un consumat expert.

M'interessa ressaltar com una persona dedicada a una carrera amb prestigi social, la judicatura, i que perfectament podia haver-se quedat en simplement ser un bon lector, un diletant, fa de la formació permanent un eix de la seua vida. Està subscrit a les millors revistes europees de cine, i compra tota aquella bibliografia que sobre el tema es publique i estiga al seu abast. No és sols un "coneixedor" de la gran pantalla, a causa del seu sistemàtic aprenentatge s'ha convertit en un "expert", i així es pot comprovar en els articles que va publicar; pel que fa a nosaltres ens interessaria consultar els publicats a la revista ESCALA, publicada a Ontinyent els anys 60 del passat segle.

Hem de reconèixer que les generacions de la postguerra han estat especialment deutores del cinema, ha conformat el seu imaginari, i els ha permés tindre moments d'evasió en uns anys especialment complicats i tristos. Entrava dins del que es podia esperar la dedicació de Pedro Nácher. Però hi ha una altra vessant de la seua formació d'adult que és més sorprenent: l'estudi de la cultura de l'antic Egipte. A ella consagraria moltes hores del seu temps lliure al llarg de la seua vida de jutge. Però una vegada jubilat com a magistrat del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, l'egiptologia es convertiria en part del seu quefer diari: acudia totes les setmanes a classes de perfeccionament i coneixement de llengües antigues, compartia lectures i dubtes amb grups i seminaris d'estudiosos de les terres del Nil... I com a culminació de viatges, lectures i converses inacabables, va participar en la redacció d'un diccionari d'escriptura demòtica i de jeroglífics egipcis, amb traducció a l'espanyol, al francès i a l'anglès. A tot açò, sense abandonar la lectura atenta de literatura i pensament, en diverses llengües, i beneficiant-se del vídeo domèstic per a no perdre detall dels seus estimats Bergmann, Buñuel, Antonioni, Hitchcock, etc.

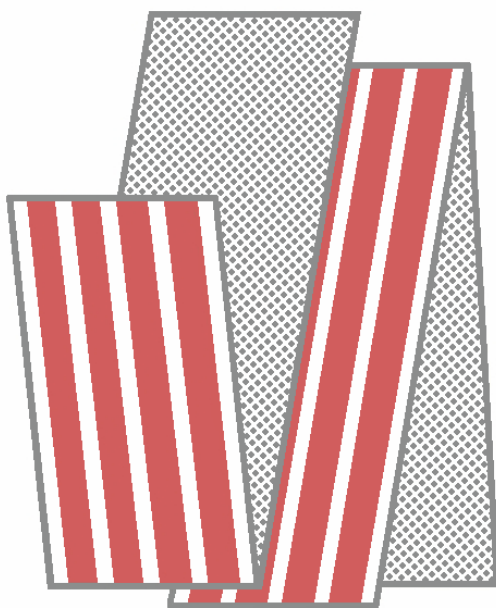
De la vida de Pedro Nácher, que moria l'any 2006 a València, ens queda el testimoni d'un home en constant formació i perfeccionament. També ens queda bona part dels seus llibres i revistes, que les podem consultar a la Biblioteca Valenciana, en el Monestir de Sant Miquel dels Reis, gràcies a la donació que hi va fer en vida, així com gran part del material cinèfil, que es troba a la

Filmoteca Valenciana. Tot i això, per a mi el més important de Pedro Nácher va ser descobrir que intel·ligència, saviesa i talla intel·lectual, es veien eclipsades per la humilitat i bonhomia amb què desarmava, literalment, al seu interlocutor. Qui va estar darrere, junt a altres, de la fundació de la Institución Cultural de Onteniente, de les activitats culturals del Centre Excursionista Fontinyent, del naixement de la revista *Escala* o del Cineclub Utiye, potser meresca un gest d'agraïment del poble d'Ontinyent.

Casos com el del jutge Nácher ens poden incentivar o desil·lusionar en el nostre itinerari formatiu, ens poden animar a seguir ensenyant-nos castellà, valencià, llengües estrangeres, informàtica, ceràmica, graduat, o el que duguem entre mans. Però també ens poden fer sentir tan dèbils, tan pobres en el nostre saber, que ens fem arrere, que desistim i abandonem les classes. No crec que hem de fer-ho. Jo hui els convida a continuar siguen les que siguen les dificultats. Com el jove Mario, de la novel·la del xilé Antonio Skarmeta, pescador sense vocació ni ganes, que decideix convertir-se en carter de l'únic habitant de la Isla Negra, el poeta Pablo Neruda. Mario, que a penes sap llegir, acabarà fent versos, és clar que alguns massa semblants a algun poema de Neruda, i ho farà amb una superació de les seues carències que el duren de ser algú sense camí ni rumb, a trobar sentit al que fa, a descobrir el sentit de les coses. Crec que la major part recordarem al jove Mario encarnat en la pel·lícula de Michel Radford *El cartero de Neruda* per l'actor italià Massimo Troisi. Mario s'arrima a Neruda buscant l'expert d'amar dones, el mestre que li obrija les portes de l'amor. Però Mario acabarà transformant-se quan trobe que cada ú tenim una capacitat, i que sols cal treballar-la. És clar, la major part no serem mai, ni de lluny, poetes de la magnitud de Neruda, però si som capaços de creure en nosaltres mateix, trobarem la nostra veu, com Mario la troba al costat de Beatriz, la xica del bar que el té enamorat. I per arribar ahí Mario haurà de tornar a ser deixeble d'un mestre, es convertirà en alumne, com crec que devem fer tots alguna vegada almenys en la nostra vida. Si tenim la sort de trobar el mestre que ens il·lumine el camí que estem decidits a fer, hem de tindre la humilitat i el coratge de convertir-nos en "deixebles", val la pena.

He intentat, relatant estes tres escenes de la vida, de la literatura i del cinema, que ens adonem de la importància que té per a tots no aturar-nos en els camins de la formació que ens poden permetre transformar les nostres vides. Potser no tots els trobem, i és evident que no tots estem cridats per als mateixos camins, afortunadament. Però en la nostra mà està no renunciar-hi, no descartar-los sense donar-los oportunitats. Esta cerca podem fer-la sense que ningú ens acompanye, en companyia d'altres, o de manera formal. Pense que l'Escola d'adults Sant Carles d'Ontinyent pot ser una manera formal d'iniciar la formació personal, o de reprendre-la, segons els casos. Gràcies a Déu, es troba lluny del model d'escola d'adults que ens oferien obres literàries com el *Cuore* d'Edmundo De Amicis, que movien a la commiseració, que emocionaven per la duresa de la situació. Afortunadament a l'escola Sant Carles trobem un model d'ensenyament obert al futur, amb presència de les noves tecnologies, i amb professorat específicament preparat per als itineraris formatius d'adults. Imagine que l'esperit de superació farà que no es troben contents amb el que tenen, però els mestres i responsables d'esta escola aconsegueixen un paper fonamental en una població com Ontinyent, i així és valorat pels ciutadans. Això és positiu, però alhora comprometedor, perquè d'alguna manera els obliga a respondre a expectatives molt altes. Pel bé de tots espere que sàpien curullar eixes expectatives, i ho faran si són conscients de no ser aliens a la societat en què s'insereixen, connectant amb les necessitats, les idees, les actituds d'esta concreta societat de l'Ontinyent de principis del segle XXI. La meua professió des de fa 19 anys, bibliotecari, m'ha fet treballar en una altra institució, com esta escola, que col·labora a l'oci, a la formació, a l'aprenentatge dels seus usuaris al llarg de tota la seua vida: xiquets, joves i adults. Els bibliotecaris hem après a formar, nodrir i posar a disposició dels usuaris la biblioteca que els pot servir, no la biblioteca que nosaltres voldríem com a lectors. Així mateix a vosaltres se vos encoratja a eixir a la recerca de les necessitats formatives dels qui vénen, dels qui (espere i confie) venim a fer de l'ensenyament, de la formació, de l'aprenentatge que ens ofereix un eix transversal que ens acompanye en esta Escola, amb majúscules, que és la vida.

COORDINADORA DE LA VALL D'ALBAIDA PER LA DEFENSA I ÚS DEL VALENCIÀ

XXI TROBADA D'ESCOLES EN VALENCIÀ

ALBAIDA, 19 D'ABRIL DE 2008

Esperem la vostra participació

També podeu adquirir la samarreta de la
XXI Trobada a la Secretaria del CFPA Sant Carles,
per tan sols 8 €

Jaume I: el rei que ens uneix a tots

Tots els pobles del món veneren el seu origen, i se'n serveixen per legitimar allò que són avui. 'Els nostres ancestres els gals...' recitaven, o qui sap si reciten encara, els improbables xiquets francesos de la Polinèsia mentre Braveheart continua fent somniar els escocesos, o els Pares Fundadors són invocats en el debat electoral americà fins i tot pel primer descendent d'africans que aspira a arribar a la Casa Blanca. Ho hauríem de saber també nosaltres que demà tenim una cita amb la història, amb els vuit-cents anys rodons del rei que va assentar les bases de la nació que som avui, el Rei En Jaume.

Especialment per als valencians i els mallorquins el Rei En Jaume ho és tot. El rei fundador, 'el Barceloní' com el designaven els andalusins, ens va dur literalment ací on som. Fuster va afirmar que dir-nos valencians era la nostra manera de ser catalans. Però Nadal Batle ho va explicar d'una manera amb què encara estic més d'acord: és perquè fórem catalans que som valencians. El nostre origen és el nostre sentit. És perquè fórem que som. Fórem regnes independents per la seua voluntat, sense gens de submissió, igual els uns als altres, però també fórem i ens reconeguérem com un sol poble, especialment per la força de la llengua que ell parlava, en la qual va dictar el 'Llibre dels fets' i els Furs, la qual va portar pràcticament a cada poble que avui encara la parla. La nació que som avui, de Salses a Guardamar, no té cap arquitecte comparable a Jaume I; beu directament de la seua vida.

En el futur serem allò que voldrem ser. És el futur i no pas el passat que compta. I és pel futur, pel nostre futur, que treballem cada dia de cada any. Però un dia tan especial com demà no pot passar de llarg sense més ni més. Ni que siga perquè la batalla pel Rei En Jaume, pel 'bon rei' que la meua àvia Rita honorava fins i tot en la fosca nit de Franco, la vam guanyar, com bé explica Pau Viciano. No era una batalla òbvia, i va ser potser la principal victòria dels patricis de la Renaixença. Contra la desmemoriada València del Cid que maldaven a imposar-nos es va alçar la València de Jaume I. I amb ella l'estàtua del Parterre amb la mà del Conqueridor assenyalant Barcelona i les senyeres, qualssevol i totes, i els dracs alats als escuts, els rats-penats eixits de l'elm de qui baixà del cavall i besà la terra quan va veure voleiar sobre les portes de València les quatre barres.

Avui el seu record és un cordó umbilical que ens relliga, com la mata de jonc que explicava Ramon Muntaner, perquè ni els valencians més anticatalanistes no poden esquivar la seua figura central en la història comuna de tots. I perquè la seua presència és molt més que un record històric. És una promesa de futur. Ens obliga a interrogar-nos sobre la nostra unitat i a treballar la nostra diversitat. Ens uneix.

Per això tot d'institucions de tota mena, classe i condició, li retrans homenatge demà. Començant pel govern valencià i pel de les Illes i acabant per la comunitat internauta, pel nou país.cat que també assenta els seus fonaments en aquell xiquet nascut a Montpeller que va tombar per sempre cap al sud la nació que som.

Vicent Partal
divendres, 1 de febrer de 2008

APUNTS SOBRE LA BIOGRAFIA DE JAUME I

LA SEUA INFANTESA

Jaume I fou fill del Pere el Catòlic i de Maria de Montpeller. El seu pare era molt afeccionat a les dames, però rebutjava a la seva muller, per la qual cosa va ser enganyat i li feren creure que jeia amb una de les seves amants, cosa que era fingida per la seva pròpia esposa; mentre aquests, i tot el poble, resaven. Quan arribà el dia entraren a la cambra, i es descobrí l'engany, el Rei botà del llit i tragué l'espasa. Li explicaren el que havia succeït, i ell va dir: "dons el cel vulgui complir els vostres vots". Aquell mateix dia fugí a cavall de Montpeller. Passat el temps de l'embaràs va nàixer qui després seria el Rei Jaume I. Sembla ser que aquesta història sobre la concepció del Rei en Jaume seria una llegenda, però que està basada en el que el propi rei hauria dit, o fet posar, al Llibre dels fets.

L'infant Jaume va ser capturat, als sis anys, per Simó de Monfort durant la desfeta de Muret. A continuació, i per mediació de sa mare, el papa Innocenci III obligà al de Monfort a cedir la tutela de l'infant als Cavallers Templers d'Aragó i Catalunya, mestre dels quals era Guillem de Montrodon i que rebé a l'infant Jaume als sis anys. Aquests l'instruïren com a rei al Castell de Montsó, mentre el regent, Sanç de Rosselló, comte de Rosselló, Provença i Cerdanya es disputava la sobirania amb l'oncle de Jaume, Ferran d'Aragó, abat de Montaragó.

En el moment més crític, en el qual els nobles de Catalunya estaven a punt d'encetar una guerra civil pel control de la sobirania en contra dels d'Aragó, Jaume, amb nou anys d'edat i aconsellat pels cavallers templers, va saber manejar bé la situació i va prendre el control de la Corona. En aquest moment tots els nobles van tornar a jurar fidelitat al rei.

Tot i això, Sanç conspirà varies voltes junt amb altres nobles per fer baixar a Jaume del poder, sempre sense èxit. L'acció més destacada fou quan subornà al noble Roderic de Liçana perquè usurpara les terres de Llop d'Albero, altre noble fidel a la Corona. Jaume, amb tretze anys, resolgué la situació d'una manera contundent, i el de Liçana, amb grans pèrdues, acabà refugiant-se en Albarrasí, dominis que encara no estaven sotmesos a la Corona. A continuació, es proposà la conquesta d'Albarrasí, però després d'unes setmanes de setge i atacs continuats amb dos fonèvols i un almanjanec, es descobrí una traïció a la Corona, orquestrada per Pere Ferrandes d'Açagra, senyor d'Albarrasí, i Jaume s'hagué de retirar.

LA INTENSA VIDA AMOROSA DEL REI EN JAUME

Jaume I, com el seu pare, va ésser un home molt afeccionat a les dames. El 6 de juny de 1221 es casà a Àgreda (Sòria), amb tretze anys, amb Elionor de Castella, filla d'Alfons VIII de Castella i Elionor d'Anglaterra. El 1229 es divorcia d'Elionor, amb la qual havia tingut un fill: l'infant Alfons d'Aragó (1222-1260), hereu de la corona fins a la seva mort. Durant el matrimoni amb Elionor tingué algunes amants: Elo Álvarez; la comtessa Aurembiaix, filla del comte d'Urgell Guerau de Cabrera, que s'acabaria casant amb Pere de Portugal. Després del divorci amb Elionor, Jaume va signar un contracte secret de concubinatge amb la d'Aurembiaix.

El 8 de setembre de 1235 es casà a la catedral de Barcelona en segones núpcies amb Violant d'Hongria, filla d'Andreu II d'Hongria, de la que haurien de nàixer vuit fills: la infanta Violant d'Aragó (1236-1300), casada el 1246 amb Alfons X de Castella; la infanta Constança d'Aragó (1238-1275), casada amb Manel, príncep de Portugal; la infanta Sança d'Aragó (1239-1251), que morí de peregrinació a Terra Santa; l'infant Pere el Gran (1240-1285), rei d'Aragó i València i comte de Barcelona; l'infant Jaume II de Mallorca (1243-1311), rei de Mallorca; la infanta Elisabet d'Aragó (1245-1271), casada el 1262 amb Felip III de França; l'infant Sanç d'Aragó (1247-1275), que arribaria a ser arquebisbe de Toledo i l'infant Ferran d'Aragó (1248-1251), mort als tres anys.

Durant el matrimoni amb Violant, Jaume I tingué diverses amants, entre les que cal destacar: Blanca d'Antillón, amb qui tingué un fill bord, Ferran Sanxís (1240-1275), baró de Castre; Berenguela Ferrandis, amb qui tingué el fill Pere Ferrandis (1259-1318), baró d'Híxar i Elvira Sarroca, de la que naixeria l'any 1248 Jaume Sarroca, que va arribar a ser bisbe d'Osca.

Vidu de Violant el 1251, tingué altres amants i concubines: Guillema Cabrera, Berenguela Alfonso, Sibila de Saga i Teresa Gil de Vidaure, que seria esposa mitjançant document privat, però que el rei va abandonar quan aquesta va contraure la malaltia de la lepra. D'aquesta última en nasqueren: Jaume de Xèrica (1255-1285), senyor de Xèrica i Pere d'Ayerbe (1258).

Jaume I Va morir a València el 27 de juliol de 1276, després d'un regnat de seixanta-tres anys, quan estava viatjant cap al Monestir de Poblet on volia ingressar com a monjo després de ser derrotat a la batalla de Llutxent el juny del mateix any. En morir el 1262 sense descendència l'infant Alfons, el seu fill gran (1260), Jaume I deixava a Pere el Gran, el seu segon fill, Catalunya, Aragó i València; al germà petit Jaume li deixava Mallorca, Menorca (llavors encara en poder dels moros), les Pitiüses, els comtats del Rosselló i la Cerdanya (aproximadament l'actual Catalunya del Nord) i els territoris que conservava a Occitània (la senyoria de Montpeller, el vescomtat de Carladès i la baronia d'Omelàs): passà a ser rei d'aquests territoris coneguts amb el nom de Regne de Mallorca- amb el nom de Jaume II de Mallorca.

Pel que fa als diferents testaments, Jaume I el Conqueridor a cadascun havia repartit les seves terres de manera diferent, segons el nombre de fills que tenia a cada moment, i seguint una concepció patrimonial de l'Estat. Les conseqüències d'aquesta concepció foren que, després del darrer testament, calgué, per una banda, la recomanació al seu fill menor, Jaume, que es mantingués unit amb el germà gran, Pere, d'acord amb la qual aquest signà amb el seu germà el Tractat de Perpinyà d'infeudació; l'ordre de Jaume el Just que no poguessin separar-se el Principat de Catalunya, el Regne d'Aragó i el Regne de València; i el Jurament per les Illes. D'altra banda, a l'època entre els contemporanis hi hagué consciència dels inconvenients d'aquella política patrimonial per la divisió que creava, com ho palesà el cronista Ramon Muntaner en l'exemple de la Mata de Jonc.

De fet, en temps de la dinastia del Casal de Barcelona, ja hi hagué manca d'entesa entre els reis de la branca de Mallorca i els seus reis parents, amb les conquestes de Mallorca per Pere el Gran i Pere el Cerimoniós. En temps de la Casa de Trastàmara i de la Casa d'Àustria hi hagué enfrontaments que prengueren un caire de guerra civil entre els regnes de Mallorca i de València, per una banda, i el Principat de Catalunya per l'altra, per la desafecció majoritària d'aquest a la monarquia, en temps de Joan II de Trastàmara i de Felip III (IV de Castella). I mancats d'un rei exclusiu comú, l'estructura en diferents regnes menà a un progressiu allunyament dels regnes de la Corona d'Aragó, fins a la seva darrera col·laboració durant la Guerra de Successió, amb unitats militars mallorquines i valencianes defensant Barcelona i en la redacció i defensa del memorial de greuges anomenat Representació. D'altra banda, la diferent combinació de les propietats de Jaume I en cada testament, mostra, per una banda, la constància a atribuir al fill major Alfons el Regne d'Aragó; a Pere, el Principat de Catalunya; i a Jaume, el Regne de Mallorca i Montpeller, però amb diferents combinacions, depenent del nombre de germans: segons el 4t testament, Jaume hauria estat rei de València. L'ordre de naixement s'associava, doncs, amb la importància del regne atribuït: els patrimonials, Catalunya i Aragó, per al primogènit; i en haver-hi dos fills, però, Alfons rebia Aragó i Pere, Catalunya, com si Aragó fos més important. En haver-hi quatre fills, el tercer rebia el Regne de València, el tercer en importància per l'extensió. I en haver-n'hi quatre, el petit rebia les terres nord-pirinenques i Montpeller.

El fet notable és que, el primer cop que Jaume I tingué dos fills, el menor, Pere, havia de rebre el Regne de València, el de Mallorca, les terres nord-pirinenques i Montpeller; per contra, en el darrer testament, també amb dos fills, el petit no rebé el Regne de València. El motiu de la separació del Regne de València del de Mallorca en el darrer testament pogué ser la voluntat de no crear dos blocs prou grossos que es poguessin enfrontar. Però la conseqüència fou que els reis de la Casa de Mallorca s'hagueren d'enfeudar als seus parents més poderosos, perquè la Catalunya Nord estratègicament era massa important per a Catalunya com a zona de pas des de la Corona de França. I finalment, es produí la reincorporació de les terres de la Corona de Mallorca a la Corona d'Aragó, amb la pèrdua de Montpeller.

El nostre amic FERNANDO NIETO "el baró" ens ha deixat

Fernando Nieto, *el baró*, ens deixà el passat 25 de febrer als 59 anys, a causa d'una malaltia fulminant. Llicenciat en Filologia Anglesa, fou professor del CFP Sant Carles els cursos 2004/2005 i 2006/2007. A més de professor, Fernando fou escriptor i pintor, i la seua obra la signava amb el pseudònim *Max la Diva*. *La seua personalitat i la seua creativitat el convertiren en un personatge força singular i alhora significatiu.*

El Claustre de professors i professores del centre vol expressar el seu condol més sincer als seus familiars.

Dibuix inèdit de Fernando Nieto →

Elena Beneyto
Presidenta de l'Associació d'Alum-
nes del CFPA Sant Carles

Una vegada més, vull donar-vos les gràcies per continuar fent que l'ensenyament d'adults continue vigent al nostre poble. En certa manera, el temps que duc representant i defenent els nostres interessos com a alumnes, ha contribuït de manera positiva, malgrat totes les adversitats que han anat sorgint, fins al punt de voler seguir al capdavant mentre siga possible i el vostre suport siga favorable.

Ara fa un any que la Junta Directiva ocupà els càrrecs de Presidenta, Tresorera, etc., i realment ha estat una tasca complexa, ja que al mateix temps que treballem i/o estudiem, fem de mares i ens encarreguem de la nostra família, i a més, hem de fer les gestions de l'Associació d'Alumnes de manera altruista. Sovint ens resulta bastant difícil trobar temps per dur a terme aquest compromís que vam adquirir amb vosaltres i amb el centre, perquè això implica molta responsabilitat i per això ens teniu aquí.

Aprofitant l'edició d'aquest butlletí, vull parlar d'un dia molt important que ens identifica amb el que us acabe d'escriure i que representa el perfil de *dona* que configura la part femenina de l'alumnat, de l'Associació d'Alumnes: EL DIA DE LA DONA. Com bé sabeu, l'origen d'aquesta celebració es remunta al 1857 quan a Nova York va haver-hi una marxa de dones treballadores d'una fàbrica tèxtil en protesta per les condicions del seu treball. Un altre fet important que va condicionar aquesta data va ocórrer el 1908 també a Nova York quan un grup de dones treballadores, costureres industrials, de grans fàbriques es declaren en vaga per protestar per les seues condicions laborals, demanen un augment dels salaris, una reducció de la jornada laboral i el fi del treball infantil. Durant aquesta vaga pacífica 129 dones van morir cremades en un incendi en la fàbrica "*Cotton Textile Factory*". Aquest incendi va ser provocat pels mateixos amos de la fàbrica el 8 de març d'aquell any.

El 1909 es va celebrar per primera vegada als EUA el dia de la dona treballadora responenent a una declaració del *Socialist 'Party' of Amèrica*. Aquest dia, 8 de març, va ser proposat el 1910 com a dia internacional de la dona treballadora durant el *Congrés Internacional de Dones Socialistes a Dinamarca*. El 1911, l'any següent i en resposta a aquest decret, més d'un milió de dones i homes europeus van participar en manifestacions per demandes d'igualtat de gènere.

És important recordar que aquest dia no és un dia de celebració, és més bé un dia de reivindicació de drets envers les dones. La situació de la dona ha avançat de forma molt significativa des d'aquell 8 de març, no obstant això, encara queden moltes coses per fer perquè la igualtat siga completa entre homes i dones, i mentrestant, des d'aquesta Associació, que compta amb un elevat nombre de dones lluitadores i d'homes conscienciats amb aquest tema, continuarem donant tot el suport necessari perquè algun dia, la igualtat siga del tot equitativa en la nostra societat.

11 DE MARÇ DE 2008

AULA O1D, A les 18.00 h

INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

“FEU UNA ULLADA A LES DONES”

Cedida per l'Escola Politècnica Superior de Gandia

I

**LECTURA DRAMATITZADA
SOBRE TEXTOS D'ISABEL-CLARA SIMÓ**

Direcció: Sònia Caparrós

Lectures a càrrec de:

**Rut Jordà, Maria José Tortosa, Maria Carme Miñana,
Natàlia Mollà i Valentín Pérez**

Domicilia ací la teua nòmina

...i viu tranquil

124 anys d'Obra Social

SOM d'ací

Compte Nòmina sense gastos de manteniment ni administració. Vine a comprovar-ho